

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1151

06.04.2025 (136)

Виховання злого генія

Герхард Лаук

Частина 17

Ув'язнення в Данії

Роскілле 1995

Коли я вперше побачив свою кімнату, я був шокований. Перше, що я помітив, це відсутність *туалету*! Тільки раковина. Це означало, що мені доведеться дзвонити в обслуговування номерів, коли я захочу скористатися загальним туалетом. (Кожен, хто мене хоч трохи знає, знає, що я несу повну нісенітницю. Тому мені дійсно потрібно часто користуватися туалетом!).

Друге, на що я звернув увагу, був плакат, імовірно, залишений попереднім гостем. Мені стало дуже шкода дівчину. Вона була настільки бідна, що не могла дозволити собі ніякого одягу! Я почав його прибирати, але потім передумав. Можливо, наступному гостю вона сподобається. Зрештою, вона була гарненька.

З іншого боку, там був невеликий спортзал, тож я відновив заняття важкою атлетикою.

Цей готель був невеликим і затишним. Персонал і постояльці незабаром стали приятелями. Іноді ми ходили один до одного в гості ввечері на кілька годин. Навіть замовляли піцу!

Одного молодого хлопця називали "піратом". Він походив з відомої родини. Так чи інакше, одного разу він подумав, що було б "круто" виграти безкоштовне перебування в закладі такого типу. Тож він нестандартно зняв

гроші з фінансової установи. Потім він просто сів на сходинки і став чекати, коли його підвезуть безкоштовно. З якихось дивних причин він незабаром вирішив, що це не зовсім його чашка чаю.

Пізніше в іншому готелі я зустрів *справжнього* пірата! Він був засуджений за піратство. Коли я розповів про це Крістіану Ворчу, він одразу впізнав його ім'я. Він знав його з попереднього візиту в готель. Як же тісний світ!

Інший гість мав великий досвід подорожей Росією. Ми обмінялися порадами щодо подорожей.

Один з працівників розповів мені кумедну історію. Кілька років тому один з гостей несподівано покинув готель, не сплативши рахунок. Через рік він повернувся, щоб відвідати іншого гостя, його впізнали і вмовили залишитися, поки він не заплатить.

В один особливий день я почула музику за вікном. Це була пісня опору! Хтось проїжджав повз мене на повній гучності, щоб я могла її почути. Ця уважність була зворушливою.

Копенгаген 1995

Цей готель був набагато більшим. Він був кращим у багатьох відношеннях, але в ньому все ще не було туалету. Коли ми, постояльці, виходили на ранкову прогулянку у велике подвір'я, то бачили на землі розірвані поліетиленові пакети з коричневою слизом. Очевидно, їх викидали з вікон вночі гості зі слабким кишечником і чутливими носами.

Тут я познайомився з цікавим хлопцем. Він спеціалізувався на продукції, схожій на феєрверки. У нього було багато продажів на Близькому Сході. У нього були поради щодо подорожей у цей регіон, а також у Південно-Східну Азію.

З жахливого боку, цей готель колись був місцем страт.

На жаль, моє перебування тут тривало недовго. Мене перевезли приватним літаком до наступного готелю. Дорогою мені запропонували пиво. Спочатку я не дуже хотів його пити. Але потім змирився, бо подумав, що наступного разу мені не вдасться його випити. Чомусь мені було трохи страшно летіти цим рейсом.

Найгірше було те, що там не було симпатичної стюардеси! Жодної стюардеси! Лише півдюжини чоловіків. Звичайно, це було велике розчарування.

Я помітив слабку охорону і зрозумів, що, можливо, зможу увірватися в кабінку і пересилити пілота. На мить я піддався спокусі. Такий інцидент міг

легко спровокувати міжнародний інцидент. Але я вирішив не робити цього. Називайте це марнославством або егоїзмом.

Мій судовий процес у Верховному суді Данії щодо екстрадиції

Місцем дії цього ігрового шоу є данський аналог Верховного суду США. Цей суд має ухвалити рішення щодо запиту Німеччини про екстрадицію американського газетного видавця, а саме мене.

"Прокурор" наполягає на екстрадиції. Він стверджує, що газета, про яку йдеться, іноді містить матеріали, що порушують закони цієї країни.

Захист наводить такі аргументи:

По-перше, сумнівно, чи дійсно щось у газеті порушувало б данське законодавство. Навіть якби це було так, це не має значення, оскільки газета видається в США. Вона повністю легальна за американським законодавством і прямо захищена Першою поправкою до Конституції.

По-друге, національне законодавство забороняє екстрадицію, якщо покарання в країні призначення набагато суворіше, ніж у цій країні. У Данії такий вид "правопорушення" зазвичай карається лише штрафом. Найдовший термін тюремного ув'язнення, який коли-небудь призначався, становив два місяці. А от у Німеччині - п'ять років!

По-третє, національне та міжнародне право забороняє екстрадицію за політичними справами. Існує прецедент. Чоловіка, звинуваченого у причетності до вбивства президента Єгипту Анвара Садата, НЕ було екстрадовано. Верховний суд Данії відхилив запит на екстрадицію на підставі того, що справа була "політичною". Справа, яку сьогодні розглядає Верховний суд Данії, дуже чітко носить суто політичний характер. Тому запит на екстрадицію має бути відхилений.

Хто виграє?

Верховний суд Данії ухвалив рішення на користь екстрадиції! Він стверджує, що справа "не є політичною"!

Основні ЗМІ Данії нарікають на цю пародію. Воно свідчить про вразливість країни до тиску з боку іноземних урядів.

Чому так відбувається?

Данія перебуває під сильним тиском з боку Німеччини. Уряд США не робить НІЧОГО, щоб врівноважити цей тиск. Навпаки, урядовець США публічно заявляє про нейтралітет США! Це чіткий сигнал, що США не заперечує проти екстрадиції цього американського газетного видавця. Таким чином, Верховний Суд капітулює і приймає політичне рішення.

Це створює дуже небезпечний прецедент! Це загроза для КОЖНОГО американця!

Ув'язнення в Німеччині

Я був настільки популярним хлопцем, що всі місцеві готелі хотіли бачити мене своїм гостем! Між 1995 і 1999 роками я провів свою оплачувану державою відпустку в чотирьох різних закладах.

Готель №1А - Підземелля Гамбург 1995

Коли мій приватний літак приземлився, я був вражений прийомом. Кілька автомобілів чекали, щоб супроводжувати мене до моєї нової резиденції. Я їхав у броньованому лімузині. Заходи безпеки включали браслети. Тільки для мене. Я була зворушена, навіть незважаючи на те, що вони були не зовсім стильними і здавалися занадто тісними.

На противагу цьому, наступний готель став розчаруванням. Там було темно і похмуро. На щастя, я зупинився там лише на день або близько того. Пізніше я дізнався, що мій добрий товариш Крістіан Ворч також зупинявся там кілька років тому. У колі моїх друзів був жарт, що якби ми всі зібралися разом і порівняли свої враження, то, напевно, могли б написати книгу про *кожен готель в країні*. Навіть скласти рейтинг.

Готель №1В - Готель "Транзит" Гамбург 1995

Хоча це була окрема будівля, цей тимчасовий або транзитний готель офіційно вважався частиною того ж готелю. Він, безумовно, був кращим за готель №1А, але не настільки приємним, як перші два. Я жив тут близько місяця.

Готель №2 - максимальна безпека Гамбург

Це був один з найцікавіших готелів. Душова кімната в підвалі була

катівнею.

Найголовніше: тут була *найкраща їжа* з усіх готелів!

Недоліком було погане опалення.

Знаючи, що я люблю тишу і спокій, мені дали окрему кімнату в *крилі максимального спокою*. Щодня я проводив 23 години в своїй кімнаті, читаючи, пишучи і роблячи вправи.

Щодня півдюжини особливих гостей цього крила протягом однієї години гуляли разом у приємному дворіку. Звісно, ми швидко здружилися. Коли в Римі...

Один із співробітників назвав нас "*вершками*" серед гостей. Нам було дуже приємно!

В тому числі і мої товариші по походу:

* Блеккі був торговцем спеціями з великим досвідом ведення бізнесу в Колумбії. У його розповідях американський Дикий Захід здавався недільною школою. Очевидно, він був добре знайомий з подорожами Південною Америкою. Наша діяльність мала багато спільного, незважаючи на різницю в асортименті продукції. Порівняльні нотатки про "опозицію", а саме "правоохоронні органи", були дуже повчальними!

* Один молодий чоловік був колекціонером рідкісних марок. Його агресивна техніка збирання ледь не вбила конкурента. Навіть куля в потилицю, випущена в упор, не допомогла. Намагаючись бути корисними, старші і мудріші гості наголошували на важливості *принаймні двох пострілів*.

* Торговець хутом збудував під своїм будинком своєрідне підземелля для певної "збоченої" діяльності. Щось пішло не так. Результатом стала жахлива знахідка у бочці з кислотою.

* Інший хлопець був колишнім агентом комуністичної таємної поліції. Його домовленість про самогубство зі своєю дівчиною була успішною лише *наполовину*. Вона сховалася в багажнику його машини. Він сховався тут.

* Ще один старший чоловік люб'язно запросив дуже заможного чоловіка на несподівану відпустку. Потім він навіть запропонував допомогти родині цього чоловіка позбутися деяких неприємних речей, які, як відомо, є джерелом усього зла.

Загальна кількість смертельних непорозумінь була більшою, ніж кількість

людей у нашому крилі.

Іноді в наше крило поміщали порушників правил дорожнього руху. Іноді їх насторожувала компанія, в якій вони перебували. Сміючись, один співробітник згадав, що його власна дружина теж була стурбована. Насправді це було абсолютно безпечно. На відміну від наброду в загальній масі населення, наша елітна група була розумною і раціональною. Крім того, вбивати без вагової причини - це неввічливо і поганий бізнес!

Наш кухар жив у нашому крилі, але не гуляв і не приймав з нами душ. Більшу частину свого життя він провів у готелях. Одна перерва між готелями тривала лише один день. Підла пані, яка його підбрала, вочевидь, намагалася примусити його до себе! Вона сховалася в озері, а він сховався в готелі.

Одного разу до моєї кімнати несподівано завітали "помічник прокурора" та його помічник. Він сказав, що шукає якогось листа. Він згадав, що бачив його раніше, але він якимось чином пройшов через цензуру. (Йому не вдалося його знайти. Пізніше я його знайшов і знищив).

Поки вони переглядали мою обширну кореспонденцію, я думала про те, щоб перетягнути своє ліжко перед дверима і таким чином забарикадувати нас трьох у своїй кімнаті. Тоді я запланувала розповісти йому: *Спочатку ти звинувачуєш мене в тому, що я терорист." Потім по дурості дозволив собі потрапити в таку халепу! Я можу легко допомогти тобі довести твою терористичну заяву... вбивши вас обох прямо тут і зараз!* - Звісно, я цього не робив!

Провівши лише один рік у цій розслаблюючій атмосфері, я був розчарований, дізнавшись, що незабаром маю їхати. Інші гості втішали мене.

Готель №3 - Розкішний готель Гамбург 1996 - 1997

Це був один з найкрасивіших готелів! У ньому навіть були гарні фрески зі старих добрих часів! Опалення також було сучасним, хоча сама будівля була старою. Я жив на другому поверсі, тому мав гарний вид на країну. Навіть вітряк!

Територія мала історичне значення. З мого вікна було видно останні будівлі старого концентраційного табору, що залишилися. Він використовувався *обом сторонами* під час і після Другої світової війни. Звісно, не одночасно. Принаймні, не в однаковій *якості*. Вони по *черзі* грали роль *гостей* і *господарів*. Батько мого друга був гостем.

Особливо сподобався спортзал. Мушу зізнатися, що іноді я був трохи бешкетником. Наприклад, я питав іншого хлопця, чи можу я перевірити, чи зможу я підняти таку ж вагу. Тоді я робив це однією рукою і робив вигляд, що розчарований тим, яким слабким я став на старості років. Одного разу мені стало цікаво, і я марно намагався підняти ту саму вагу ДВОМА руками. Так чи інакше, один з моїх приятелів, який займався важкою атлетикою, згодом теж з'явився в сусідньому готелі.

Коли максимальні налаштування на тренажерах були занадто низькими для мене, я просто переходив на використання тільки однієї руки або тільки однієї ноги для виконання однієї і тієї ж вправи. На той час я вже встиг зламати один тренажер і зігнути сталевий прут на іншому.

Інші гості були чудовими хлопцями. Ніхто з них ніколи не завдавав мені клопоту.

Вперше за кілька місяців у моїй кімнаті з'явилося гарне дзеркало, а над ним - гарне світло. Коли я вперше подивився в нього, то злякався, побачивши потворну стару лисицю, яка витріщалася на мене. Очевидно, в стіні була діра. Я дивився на когось у сусідній кімнаті. Це все був розіграш!

Один з гостей підробляв офіціантом. Він сказав, що це чудове місце, де можна придбати дорогий годинник дуже дешево. Очевидно, деякі нові гості відчайдушно потребували ліків.

Через кілька місяців я почув, що мене збираються перевести в інший готель. Я не хотів звідси їхати. Але що я можу сказати. Це лише частина тягара популярності.

Готель №4 - Мій дім далеко від дому Гамбург 1997 - 1999

Мої перші два місяці в цьому готелі були *великим розчаруванням!* Велика кімната в стилі казарми, повна шуму, диму і, що найгірше, неприємних запахів, негативно позначилася на моєму здоров'ї.

Старший співробітник шепнув мені, що менеджер готелю не був моїм великим шанувальником. Гадаю, він просто був незадоволений довгим очікуванням і зірвався на мені.

Коли я був у казармі, один колоритний сусід по кімнаті розповів наступний випадок:

Я знав, що цей покидьок зрадив мене, тому вирішив помститися. Я зайшов до бару з пістолетом-кулеметом. Я прицілювся йому в коліно і розрядив всю обойму. Потім вставив ще одну обойму і розрядив її в інше коліно. Потім я

поклав пістолет на стіл, сів і став чекати на поліцію. Мій адвокат зазначив, що я явно цілювся йому в ноги, тому це не було замахом на вбивство. Максимальний термін покарання - чотири роки. Я отримав ДВА.

Коли я почув ці слова, я відбував ЧОТИРИ роки ув'язнення за видання газети! В Америці!

У мене була невелика розмова по душах з менеджером середньої ланки, відповідальним за моє крило. Коли я повідомив йому, що збираюся поіменно *повідомити про нього і його колег своїм друзям*, він побілішав! Я очікував помсти, але нічого не сталося ні того дня, ні наступного.

Потім до кімнати зайшов співробітник готелю і попросив мене піти за ним. На мій подив, він повів мене в інше крило готелю. Коли я зайшов до кабінету менеджера цього крила, він сказав мені *Ви переїжджаєте в моє крило. Все, що ви попросите і що я можу зробити, я зроблю!*

Що за хлопець!

Життя в цьому крилі було незрівнянно кращим, ніж у казармі!

Коли я був там, німецьке телебачення навіть знімало в цьому крилі сцену для детективного серіалу.

Пізніше мене перевели далі по коридору в новозбудовану прибудову з абсолютно новими чистими кімнатами. Навесні я могла бачити, як на приватному подвір'ї за моїм вікном розквітало маленьке деревце. Крім того, у мене залишився той самий приємний хлопець, завідувач відділення.

Протягом усієї відпустки я листувався з доброзичливцями з усього світу. На знак подяки я надіслав усім своїм подругам по листуванню свої (зі смаком зроблені) дитячі фото в оголеному вигляді. Я ставив під своїм ім'ям заголовок "Секс-символ і бюрократ" замість звичного "Політичний в'язень".

Одного разу старший менеджер несподівано пригрозив вжити проти мене офіційних заходів. Чому? Тому що я назвав себе "політичним в'язнем" у листі до одного зі своїх адвокатів. Він наполягав, що режим не має політв'язнів, тому це твердження є *наклепом!*

Був знайдений компроміс. Він залишився цензором моїх *публікацій*, які *завжди конфісковував*. Натомість мій милий хлопець, менеджер крила, став цензором усієї моєї *кореспонденції*, яку він *ніколи не конфісковував*.

До речі, одна з публікацій належала групі допомоги в'язням. Та сама група допомоги в'язням, яка пережила Холодну війну, пізніше була заборонена *вемократичним* режимом після падіння комунізму!

У готелі мене відвідало багато друзів і співчуваючих. Навіть капітан поліції у відставці!

Звичайно, моїми улюбленицями були привабливі дівчата. Одного разу зі мною сиділо ТРИ з них. Їх звали Ліза, Уші та Бербель. Інші гості в кімнаті

для відвідувачів заздрили. Це, безумовно, тішило моє самолюбство.

Щоразу, коли випадала нагода поцілувати чек, я вдавав із себе дурника і цілував дівчину в губи. (Без язика! Не мацати! Я не хотів випробовувати долю. Крім того, ці дівчата були досить люб'язні, щоб відвідати мене і підняти мені настрій. Я не хотів піддавати їх жорстокому і незвичному покаранню). Вона трохи зніяковіла, але нічого не сказала. Іноді старість може мати свої переваги.

Я також був дуже радий нарешті познайомитися з Крістою. Ця добра подруга Кюнена також відігравала провідну роль у націоналістичній організації допомоги в'язням.

Я не користувався тут тренажерним залом. Але я робив вправи в своїй кімнаті. Мій розпорядок дня включав один підряд по 150 віджимань, 1100 присідань і 2500 глибоких згинань в колінах.

Пік моїх досягнень припав на кінець п'ятдесятих років, коли я віджимався 300 разів за *один підхід* щодня. Я припинив займатися важкою атлетикою вже в середині п'ятдесятих. Я міг скрутити 150 фунтів.

Я також ставав навшпиньки, витягав руки в сторони, горизонтально до підлоги, і стискав і розтискав кулак 14 000 разів. Тільки одна ця вправа займала 45 хвилин. Це не було проблемою. У мене було достатньо часу, щоб вбити його. Крім того, сильні пальці корисні в ближньому бою і для скелелазіння.

Окрім листування та фізичних вправ, я багато часу проводив за читанням. Переважно історію та теоретичну фізику для неспеціалістів. Я був зачарований мікросвітом і макросвітом. Однією з головоломок, над якою я працював, була кількість атомів у відомому Всесвіті. Щоразу, коли я натрапляв на потенційно корисні числа в книжці, я запам'ятовував їх. Я робив усі обчислення в голові, щоб це не було надто легко. Врешті-решт я дійшов до 10 в 70-му ступені.th

Ще однією проблемою, яка мене інтригувала, була можливість існування розумного життя на інших планетах. І, що важливіше, ймовірність будь-якого значущого контакту з ними.

Зрештою, яка розумна і розсудлива форма життя захоче мати щось спільне з людьми? На їхньому місці я б точно не захотів. А ти?

Звісно, я продовжував свої щоденні "розумові вправи". Легко відібрати у вас *фізичне* майно, але набагато важче вкрати те, що у вас *в голові*. (Мені все ж вдалося сховати трохи валюти на кілька місяців).

На жаль, цьому раю на землі не судилося тривати довго!

В юності я і один з моїх братів випадково отруїлися. Він був у реанімації. Хоча він вижив, йому сказали, що довгострокові наслідки можуть вбити його

одного дня. Так і сталося, коли він був середнього віку. Мій випадок був менш важким. Однак, коли я досягла того *ж віку, що і* він на момент *смерті*, у мене раптово почали *різко* проявлятися ті *ж симптоми*!

Я боявся за своє життя!

Зрештою, мене відвезли в лікарню на аналізи. Коли прийшли результати, я прийшов до лікарки готелю, щоб почути вердикт. Вона довго дивилася на висновки. Мовчки. З дуже серйозним обличчям. Потім сказала мені дві речі:

Спочатку все було *добре*.

По-друге, вона *офіційно рекомендувала моє дострокове звільнення за станом здоров'я*.

Хм...

Однак адміністрація готелю люб'язно *дозволила* мені залишитися. Навіть *наполягало* на цьому. Зрештою, у мене ще залишалося більше року відпустки.

У всякому разі, я подумав, що це може виявитися *тією самою відпусткою*, яка справді *ніколи не закінчиться*. Тож я зробив єдину логічну річ за тих обставин:

Я написав останні прощальні листи своїм близьким...

Однак життя чи смерть не були для мене найбільшою проблемою. Я знав, що якщо я помру в державному готелі, мої колеги-дисиденти ніколи не повірять, що це не було *вбивством*. Це могло б спровокувати ескалацію і справжній тероризм. Це було останнє, чого я хотів!

Звісно, я також запам'ятав наступну розмову, яка відбулася ще тоді, коли я перебував у крилі максимального спокою готелю №4.

***Ви не покинете Німеччину живими!
Ви не будете залишати Німеччину!***

Він стоїть прямо переді мною. Дивиться мені в очі. Якусь мить я вивчаю обличчя чоловіка, який щойно промовив ці слова. Мої пошуки будь-якого натяку на прихований сенс марні.

Здається, він не жартує!

Для мене було б честю, якби мені дозволили померти за справу фюрера! Я демонстративно відстрілююся. (Es wäre eine Ehre für das Werk des Führers sterben zu dürfen!)

Тепер він - той, хто явно здивований.

Справді? (Wirklich?)

Звісно! (Natürlich!)

Він виглядає розчарованим. Потім розвертається і виходить з кімнати.

Я розмірковую над двома питаннями:

Спочатку: Чи був він справді серйозним? Чи просто хороший актор?

Друге: Якщо і коли я постану перед своїми катами і знатиму, що до смерті залишилися лічені секунди, якими мають бути мої *останні слова*?

Ми всі колись помremo. Я хочу померти добре. Хочу, щоб моя смерть щось значила. Сподіваюся, навіть чогось досягти. Коли я приєднаюся до своїх предків, я хочу мати можливість високо підняти голову і подивитися їм в очі.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

